

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 26 czerwca 1925 r.
sygn. akt III Kr 238/25**

- 1) Nieważność zachodzi jedynie wtedy, jeżeli protokołu rozprawy w ogóle nie spisano.**
- 2) Nie zastrzeżenie zażalenia nieważności na rozprawie zaraz po odmownej uchwale trybunału uniemożliwia zarzut oparty na tej podstawie.**

Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny wydał dzisiaj dnia 26 czerwca 1925 r. wskutek zażalenia nieważności oskarżyciela prywatnego Andrzeja Jurczaka przeciw wyrokowi Sądu przysięgłych w Krakowie z dnia 18 lutego 1925 r., sygn. akt Pr II 73/24, którym oskarżonego Michała Chudego uwolniono w myśl § 334 k.p.k. od oskarżenia o występki obrazy czci z §§ 487, 488 i 491 u.k. a w myśl § 390 k.p.k. od obowiązku ponoszenia kosztów karno-sądowych, po przeprowadzeniu jawnej rozprawy-po wysłuchaniu sprawozdania sędziego referenta, wywodów ustnych zastępcy oskarżyciela prywatnego i jego wniosków o uwzględnienie zażalenia nieważności i wywodów wzajemnych i wniosku obrońcy oskarżonego o odrzucenie zażalenia nieważności, tudzież oświadczenia zastępcy prokuratury przy Sądzie Najwyższym, następujący wyrok:

odrzuca się zażalenie nieważności oskarżyciela prywatnego.

Uzasadnienie

Obydwie powołane w zażaleniu nieważności oskarżyciela prywatnego przyczyny nieważności z § 344 pkt 4 i 5 k.p.k. nie zachodzą.

Zarzuty żałęcego się, skierowane przeciw protokołowi rozprawy głównej z powody jego niedokładności, nie uzasadniają nieważności z punktu 4, albowiem wedle § 271 i § 344 pkt 4 k.p.k. nieważność zachodzi jedynie wtedy, jeżeli w ogóle protokołu rozprawy nie spisano. O ile żalący się uważał, że treść protokołu rozprawy jest niedokładną i nie chroni jego praw, winien był w tym celu w myśl § 271 k.p.k. żądać zamieszczenia odnośnych szczegółów i sprostowania protokołu rozprawy przez sąd, czego jednak nie uczynił.

Nieważności z punktu 5 dopatruje się oskarżyciel prywatny w odmówieniu wnioskowi jego o dopuszczenie dowodu z listu pisanego do redakcji „Przyjaciela Ludu”, zawierającego oryginalne podpisy autorów inkryminowanego artykułu, oraz dowodu z przesłuchania odpowiedzialnego redaktora tegoż czasopisma.

Dowód ten niewątpliwie miał znaczenie dla oskarżenia, a odmowna uchwała trybunału nie jest dostatecznie uzasadniona.

Skoro jednakowoż oskarżyciel prywatny na rozprawie nie zastosował się do przepisu § 344 zdanie ostatnie k.p.k. i po ogłoszeniu odmownej uchwały trybunału nie

zastrzegł sobie z powodu niej zażalenia nieważności, nie może obecnie z powodu tego uchybienia formalnego zarzucać nieważności wyroku.

Wobec tego zatem zażalenie powyższe okazało się bezpodstawne ze względu na podniesioną przyczynę nieważności z § 344 pkt 4 k.p.k. a nieuzasadnione ze względu na podniesioną nieważność z § 344 pkt 5 k.p.k. - i dlatego odrzucono je w myśl §§ 288 ust. 1 i 346 k.p.k.

[Przywołane przepisy: § 487 u.k., § 488 u.k., § 491 u.k. z 1852 r., § 271 k.p.k., § 288 k.p.k., § 334 k.p.k., § 344 k.p.k., § 346 k.p.k., § 390 k.p.k. z 1873 r.]